

GS 701

Alonzo den Tappre

Och

Skön Smogine.

Ballad.

Melodien: Egen och Rånslöfuk.

Gesle, tryckt hos C. G. Sundqwist, 1812.

Poëmer af detta närvarande slag förtjena med att
stå Ramn af Gast-Stycken. Det tål intet twiswels-
mål at de ju äro werkliga misbruk af Bildnings-
gästans förtrollnings-magt, som onskeligen borde
hellre användas till förnufts ändamål, än wara i
skidighet dermed. Ej sållan händer likwäl, att just
desa misbruk äro de rikaste på behag och poetiskt
wärde. Det är med dem, i det fallet, som med
frukterne af otillåten kärlek: förnuftet och ordningen
ogilla deras ursprung, men en gång komma til werl-
den, äga de all rättwis fordran på hägn och wäls-
willja. Man förmodar att detta litet ryfliga Poëme,
skall likwäl göra sig wälkommet hos Läsaren, ej mindre
genom des flera lifliga skönheter, än såsom ett af de
första försök hwarmed en ung Författare yppat till-
wärelsen af en talang, wisserligen ej lifgilltig, för
någon älskare af Swenska Språket och Skalde-Kon-
sten.

I.

En Krigsman så bold och en Fröken
så grann

De sutto till hop i det gröna.
De sågo med ömma begär på hwarann,
Alonzo den tappre — så kallades han,
Och hon Imogine den sköna.

2.

"Ach!" suckade han, "då i morgon jag
går

I främmande Länder at strida;
Snart rinner för mig mer ej saknadens
tår!

En rikare Friares hälsning du får,
Och han får mit namn wid din sida".

3.

"Tyft, grymme! Tyft, grymme!" war
Imogins svar,

"Och upphör att orätt mig göra!
Den heliga Jungfrun till vittne jag tar,
Att lefwer du — dö du — min hand,
mina dar

Blott dig — eller ingen tillhöra".

4. "Om

"Om nånsin beårets och fåfångans bud
 Mig från min Alonzo förleder,
 Mit högmød, min falskhet dem straffe
 då Gud!
 Din wälsnad hos mig i min Brudliga
 skrud,
 Då sätte sig — fordre tillbaka sin Brud
 Och rycke i Graftven mig neder."

5.

Den tappre sig stet från den sköna i gråt
 Och drog till de Heliga Landen;
 Men knapt årets tider följt Solhvarf-
 wet åt,
 Så kom en Baron uti glänsande ståt
 Och tilbød åt Imogine handen.

6.

Hans skänker, hans guld, hans för-
 ledande skick,
 Snart kommo dess eder att wackla.
 Han störde dess hjerna, han tjupte dess
 blick,
 Dess flygliga hjerta i snaran han fick,
 Och snart ländes Bröllopet's Fackla.

7. Och

7.

Och nu hade Prästen wälsignat wårt par,
 Men dracks ur det gull. prydda Hornet,
 Och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar,
 Och löjen och skämt gästwo lif åt en hwar,
 När — Tolfslaget dånar från tornet.

8.

Då — hos Imogine — först med
 häpnad blef spord
 En främmande sitta obuden. —
 Drörlig han satt, utan lif, utan ord
 Hans ögon ej wändes fring Gäster
 och Bord
 Han hade dem spända på Bruden.

9.

Hans Hielmhatt war fluten, gläntist
 hans längd,
 Hans rustning war svartgrå, som jorden,
 All fröjd, wid hans syn, är ur Hög-
 tiden trängd,
 Och blå brinner lågan från lampornas
 mängd,
 Och hundarne fly under borden.

10. Med

10.

Med tystnad och rykning en hvar honom
ser.

Uf skräck sitta Gästerna stela.

Til slut sade Bruden med bårwan:
jag ber:

Fäll, tappre Herr Riddare! Storm-
hatten ner,

Och wärdes wälsågnaden dela!

11.

Hon tystnar, och Riddar'n — som
Bruden befallt —

Låt Hjelmen från hufvudet falla —

Men Gud! hwilken syn! hwad förfärlig
gestalt!

Hwad ord måla hånna, som rår öfwer
allt,

När en dödsfalle wisas för alla! —

12.

Och upp sprungo alla med skräckfulla rop,
Och tafa och wämjelse lände.

Uf ryfliga maskar en slingrande hoy
Kröp ut och kröp in genom Linnings
grop,

När spöket till Bruden sig wände.

13. Se

13.

Se upp! känn Monzo! war Bål-
dens ljud,
Förräder ska! mins dina Eder!

Ditt högmöd, din falskhet, dem straffar
nu Gud!

Men wälnad hos dig i din Brudliga

Nu sitter, och fordrar tillbaka sin Brud
Och rycker i grafwen dig neder.

14.

Sin arm kring den Håpna nu lindade
han!

Förgåfves des jänmer man hörde!
Och fort med sitt rof genom jorden

Ej någonsin åter man förswann
Ej Spöket, som henne bortförde.

15.

Snart dödde Baronen, och alltsen hans
Slott

Stått öde i långliga tider
En Sagorne säga, at Imogines lott
Ar där, att til ewiga straff för sitt brott,
Begråta det öde hon lider.

16. Swart

16.

Swart är fyra gånger hon syns där igen,
När midnatten spånt sina vingar,
Med bröllopshvite Skrud, hon då visar
Och skrifer, när Benrangel-Riddarn,
Kring dånaude golf henne singlar.

17.

Kring dem dansa Spöken med rustiga
 Skål,
 Som Blod utur Dödsfästar dricka,
 Och stöta tillhop hvar sin multnade
 Bål
 Och tjuta: Alonzo den tappre! din Skål!
 Och skål för din trolösa Glicka!